משיבה הגמרא: אי אפשר ללמוד מתרומת הדשן שדבר שנעשית מצוותו מועלין בו, מְשׁוּם דְּהָווּ תְּרוּמַת הַדֶּשֶׁן וּבְגֵדֵי כְּהוּנָּה – ארבעה בגדי לבן של כהן גדול ביום הכיפורים, שכתוב בהם 'ופשט את בגדי הבד וגו' והניחם שם' (ויקרא טז כג) ולמדו חז"ל (לעיל יב:) שטעונים גניזה ואין הדיוט עובד בהן כל השנה, ולא כהן גדול ביום כיפורים אחר, הרי שאסורים בהנאה אפילו שכבר נעשית מצוותם, ותרומת הדשן ובגדי כהונה הם שְׁנֵי כְּתוּבִין הַבָּאִין כְּאֶחָד שיש בהם מעילה אפילו שכבר נעשית מצוותו, וְכָל שְׁנֵי כְּתוּבִין הַבָּאִין כְּאֶחָד אֵין מְלַמְּדִין למקומות אחרים, מכך שלא כתבה התורה פסוק אחד שממנו נלמד בבנין אב לכל התורה אלא פירשה בכל ענין בנפרד, שומעים אנו מכך שרק היכן שנכתב בפירוש בפסוק יש בהם מעילה אפילו אחר שנעשה מצוותו, מה שאין כן בכל התורה כולה שדבר שנעשית מצוותו אין בו מעילה.

שואלת הגמרא: הָנֵיחָא לְרַבָּנָן דְּאָמְרֵי שהפסוק 'וְהִנִּיחָם שָׁם' מְלַמֵּד שְׁטָעוּנִין גְּנִיזָה ואסורים בהנאה, ויש שני כתובים שדבר שנעשה מצוותו מועלין בו, תרומת הדשן ובגדי כהונה, ולפיכך אין מלמדים, אֶלָּא לְרַבִּי דּוֹסָא דְּאָמַר בִּגְדֵי כְהוּנָּה של כהן גדול אין טעונין גניזה, ובאמת רְאוּיִן הֵן לְכֹהֵן הֶדְיוֹט שמשמש בארבעה בגדים כל השנה, ואין בהם מעילה כמו שנפסק במסכת קידושין (נד.), בגדי כהונה אין בהם מעילה שלא ניתנה תורה למלאכי השרת שיפשטו את הבגדים מיד אחר עבודתם ולא יהנו בהם, אם כן לדבריו מַאי אִיכָּא לְמֵימַר, הלא רק בתרומת הדשן מצינו דבר שנעשה מצוותו ומועלין בו, ומדוע לא נלמד מכך לכל התורה שאפילו אחר שנעשה מצוותו מועלין בו.

מיישבת הגמרא: מְשׁוּם דְּהָווּ תְּרוּמַת הַדֶּשֶׁן וְעֶגְלָה עֲרוּפָה שנאמר בה 'וערפו שם את העגלה בנחל' ומתיבת 'שם' דורשים שם תהא גניזתה, ואסורה בהנאה אפילו אחר שכבר נעשית מצוותה, ושוב מצינו שְׁנֵי כְּתוּבִין הַבָּאִין כְּאֶחָד לאסור הנאה אף לאחר שנעשית מצוותו, וְכָל שְׁנֵי כְּתוּבִין הַבָּאִין כְּאֶחָד אֵין מְלַמְּדִין.

שואלת הגמרא: הָנֵיחָא לְמַאן דְּאָמַר שני כתובים הבאים כאחד אֵין מְלַמְּדִין, לכן אי אפשר ללמוד מתרומת הדשן ועגלה ערופה לכל המקומות שנעשית מצוותן שמועלין בהם, אֶלָּא לְמַאן דְּאָמַר שני כתובים הבאים כאחד מְלַמְּדִין, מַאי אִיכָּא לְמֵימַר, נלמד מתרומת הדשן ועגלה ערופה לכל המקומות אפילו שכבר נעשה מצוותו שיהא בהם מעילה.

מיישבת הגמרא: תְּרֵי מִיעוּטֵי כְּתֵיבִי – בין בתרומת הדשן ובין בעגלה ערופה יש מיעוט שלא ללמוד מהם, בתרומת הדשן כתוב 'וְשָׂמוֹ', הוא"ו מיותרת שהיה צריך לומר 'ושם', ויש לדרוש מכך שרק בו יש מעילה אחר שנעשה מצוותו, ובפרשה של עגלה ערופה יש מיעוט שכתוב 'הָעֲרוּפָה', והה"א מיותרת שהיה צריך לומר 'ערופה', לדרוש שדווקא בה מועלין ולא באחרת. ואם כן אין ללמוד לכל מקום שיש מעילה לאחר שנעשית מצוותו, ובהכרח בא לומר שמה שכתוב לגבי דם 'הוא' פירושו לפני כפרה כלאחר כפרה שאין בו מעילה גם לפני כפרה, שהרי לאחר כפרה ודאי אין בו מעילה כיון שנעשתה מצוותו.

לעיל (נט:) הביאה הגמרא שלשה מיעוטים שנאמרו בפסוק שנחלקו האמוראים מהיכן לומדים שאין מעילה בדם. שואלת הגמרא: וְהָנֵי תְּלָתֵי קְרָאֵי בַּדָּם, 'לכם', 'לכפר', 'הוא', לָמָּה לִי, הרי למעט דם ממעילה די במיעוט אחד. משיבה הגמרא: חַד לְמַעוּטֵי מְנוֹתַר, שאם אכל דם נותר בשוגג אינו חייב אלא אחת משום דם, וכן אם שגג בדם והזיד בנותר פטור מכרת. וְחַד לְמַעוּטֵי מִמְּעִילָה, כל אחד לשיטתו מאיזה פסוק שדורש לעיל למעט דם ממעילה, שאין בו מעילה מדאורייתא. וְחַד לְמַעוּטֵי מִטּוּמְאָה, שאם אכל דם קדשים בטומאת הגוף בשוגג אינו חייב אלא אחת משום דם, ואם שגג בדם והזיד בטומאה אף שהאוכל בטומאת הגוף חייב כרת, הוא פטור, אֲבָל למעט דם מַפִּיגּוּל, שאם אכל דם מקרבן פיגול, שחייב רק משום דם ולא משום פיגול, לֹא צְרִיךְ לְמַעוּטֵי קְרָא, מפני שנלמד ממקום אחר, דִּתְנַן, כָּל חלק של קרבן שֶׁיֵּשׁ לוֹ מַתִּירִין – שהיתרו תלוי בפעולה אחרת, בֵּין לָאָדָם בֵּין לַמִּזְבֵּחַ – בין לאכילת אדם כגון בשר קדשים הנאכל, שזריקת הדם מתירה אותו באכילה, שכל זמן שלא נזרק הדם אסור באכילה, ובין שמתירין להקרבה על המזבח, כגון אימורין, שזריקת הדם מכשרתו ליקרב על המזבח, באלו חַייְבִין עֲלָיו כרת מְשׁוּם פִּיגּוּל – אם אכל מהן מקרבן שנעשה במחשבת פיגול חייב כרת. אבל דבר שמתיר את האחרים באכילה ובהקרבה על המזבח, כגון דם בקרבנות, וקומץ במנחה, אין חייבים עליו משום פיגול, וְדָם עַצְמוֹ, מַתִּיר הוּא את הבשר לאדם ואימורין למזבח, לכן אין חייבים עליו משום פיגול ואין צריך פסוק למעטו.

משנה

כָּל מַעֲשֵׂה העבודות של יוֹם הַכִּפּוּרִים הָאָמוּר עַל הַפֶּדֶר במשנתינו, אִם הִקְדִּים מַעֲשֶׂה לַחֲבֵירוֹ, שלא עשה כסדר הקבוע לו במשנה, לֹא עָשָׂה כְּלוּם, וצריך לחזור ולעשות את העבודה הזו על הסדר. כגון אם הִקְדִּים את ההזאות של דַּם הַשָּׂעִיר לִפְנֵי ההזאות של דַּם הַפָּר, יַחֲזוֹר וְיַזֶּה מִדַּם הַשָּׂעִיר לְאַחַר שיזה מִדַּם הַפָּר, שההזאה מדם השעיר שלא על הסדר פסולה, לכך צריך להזות שוב אחר שהזה מדם הפר.

וְאִם עַד שֶׁלֹּא נָמַר הכהן גדול אֶת הַמַּתָּנוֹת של פר או של שעיר שֶׁבַּפְּנִים – בקודש הקדשים נִשְׁפַּךְ הַדָּם של הפר או של השעיר, ישחוט אחר וְיָבִיא דָּם אַחֵר, וְיַחֲזוֹר להזות מַתְחִילָּה מִבַּפְּנִים, ואף מה שכבר הזה חוזר ומזה פעם שנית, שמאחר ולא גמר אותה כפרה, צריך לעשותה מתחילתה. וְכֵן בַּהֵיכָל אם נתן מקצת מתנות לפני הפרוכת ונשפך הדם, יביא פר אחר ויתן שוב מתחילה את המתנות לפני הפרוכת, אולם אין צריך לחזור וליתן שוב את ההזאות של פנים, כמו שיבואר, וְכֵן בְּמִזְבַּח הַזָּהָב אם נשפך הדם באמצע המתנות על המזבח, יביא פר אחר ויתן שוב מתחילה את המתנות על המזבח, ואף בזה אין צריך לחזור וליתן בפנים ולפני הפרוכת, והטעם בזה, שֶׁכּוּלָּן – כל אחת מהם, קודש הקדשים, ההיכל והמזבח, כַּפָּרָה בִּפְנֵי עַצְמָן – ולכן כפרה שנגמרה, נגמרה, ואין צריך לחזור וליתן, אך לא כן כאשר רק חלק מהכפרה נעשתה, כגון רק מחצית מההזאות שבהיכל, שבזה צריך להתחיל מתחילת הכפרה של כל הזאות ההיכל. רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמְרִים, מְמָקוֹם שֶׁפָּסַק, ששם נשפך הדם, מִשָּׁם הוּא מַתְחִיל להזות מהפר השני, ואפילו לא גמר את אותה כפרה, אין צריך לחזור וליתן מתחילת המתנות, שכל מתנה כפרה בפני עצמה היא.

גמרא

תָּנוּ רַבָּנָן, כָּל מַעֲשֵׂה יוֹם הַכִּפּוּרִים הָאָמוּר עַל הַפֶּדֶר, אִם הִקְדִּים מַעֲשֶׂה לַחֲבֵירוֹ, לֹא עָשָׂה כְּלוּם, וצריך לחזור ולעשות את העבודה הזו במקומה. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֵימָתַי יש עיכוב בדבר שלא נעשה כסדר, בִּדְבָרִים הַנַּעֲשִׂין בְּבִגְדֵי לָבָן מִבַּפְּנִים – בקודש הקדשים, כגון קטורת ומתנות שבין הבדים, אֲבָל דְּבָרִים הַנַּעֲשִׂין בְּבִגְדֵי לָבָן מִבַּחוּץ – בהיכל ובעזרה, כגון הגרלה, וידוי, שפיכת שיריים וכל מתנות הפרוכת ומזבח הזהב, אפילו שנעשים בבגדי לבן, אִם הִקְדִּים מַעֲשֶׂה לַחֲבֵירוֹ, מַה שֶּׁעָשָׂה עָשׂוּי, ואינו צריך לחזור ולעשותם כסדרן. רַבִּי נְחֶמְיָה אוֹמֵר, בַּמֶּה דְּבָרִים אֲמוּרִים שהסדר מעכב, בִּדְבָרִים הַנַּעֲשִׂים בְּבִגְדֵי לָבָן, בֵּין מִבִּפְנִים בקודש הקדשים בֵּין מִבַּחוּץ בהיכל ובעזרה, אֲבָל בִּדְבָרִים הַנַּעֲשִׂים בְּבִגְדֵי זָהָב מִבַּחוּץ, כגון אילו ואיל העם, אפילו אם הקדים להם הוצאת כף ומחתה אין מעכבין עליו לפסול את העבודה, אלא מַה שֶּׁעָשָׂה עָשׂוּי, ואינו צריך לחזור ולעשות על הסדר.

אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, וּשְׁנֵיהֶם רבי יהודה ורבי נחמיה, מִקְרָא אֶחָד דָּרְשׁוּ, שנאמר (ויקרא טז לד) 'וְהָיְתָה זֹּאת לָכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם אַחַת בַּשָּׁנָה', 'חוקת עולם' משמעה שאין לשנות מן הסדר האמור בענין, 'אחת בשנה' כלומר בעבודות הנעשות אחת בשנה, ונחלקו רבי יהודה ורבי נחמיה לאלו עבודות שעושים אחת בשנה כוונת התורה,

רַבִּי יְהוּדָה שאומר שרק דברים הנעשים בבגדי לבן מבפנים מעכבים **סָבַר**, שאחת בשנה עולה על עבודות הנעשות בְּמָקוֹם **שֶׁמַּתְכְּפְּרִין בּוֹ פַּעַם אַחַת בַּשָּׁנָה** שהוא לפני ולפנים, ועל זה כתוב חוקה שצריך שיהיו כסדרן, ואם אינן כסדרן מעכב, אבל בהיכל ובעזרות שהם מקום כפרה בשאר ימות השנה, אפילו דברים שנעשים בבגדי לבן, שאף הן כפרתן רק פעם אחת בשנה, לא על זה נאמר חוקה, **וְרַבִּי נְחֶמְיָה** שאומר שכל הנעשה בבגדי לבן בין בפנים בין בחוץ מעכב **סָבַר**, שאחת בשנה לא נאמר על המקום, אלא על **דְּבָרִים הַמִּתְכַּפְּרִין בָּהֶן פַּעַם אַחַת בַּשָּׁנָה**, דהיינו בבגדי לבן, שכל השנה הכהן הגדול משמש בשמונה בגדים, וביום הכיפורים משמש בארבעה בגדי לבן, ועל העבודות שמשמש בבגדי לבן שהם פעם אחת בשנה, כתוב חוקה לעכב בין בפנים בין בהיכל ובעזרות, אבל דברים שעושה בבגדי זהב אין סדרן מעכב.

הגמרא סותרת ביאור זה בדברי רבי יהודה. מקשה הגמרא: **אִטּוּ** – וכי **לְרַבִּי יְהוּדָה** ׳מָקוֹם׳ **כְּתִיב** בפסוק, שמעמידו בלפני ולפנים שהוא מקום שנכנסים פעם אחת בשנה, הרי כתוב סתם פעם אחת בשנה, ויש לנו לומר שעל כל העבודות הנעשים פעם אחת בשנה נאמר עליהם חוקה. מתרצת הגמרא: **אֶלָּא חַיְינוּ מַעֲמִיהּ דְּרַבִּי יְהוּדָה** שלא מעכב כסדרן בבגדי לבן מבחוץ, משום שיש בפסוק (ויקרא טז לד) שני מיעוטים, **כְּתִיב** ׳וְהָיְתָה זֹּאת לָכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם׳, משמע שהחוקה היא על ׳זאת׳ בלבד ולא על דבר אחר, **וּכְתִיב** ׳לְכַפֵּר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִכָּל חַטֹּאתָם **אַחַת** בַּשָּׁנָה׳, היינו רק בדברים הנעשים אחת בשנה, **חַד לְמַעוּטֵי בִּגְדֵי לָבָן מִבַּחוּץ** – אחד מן המיעוטים ממעט עבודות הנעשות בבגדי לבן בחוץ שאין הסדר מעכב בהן, **וְחַד לְמַעוּטֵי בִּגְדֵי זָהָב** – ואחד מן המיעוטים ממעט עבודות הנעשות בבגדי זהב, שאין הסדר מעכב בהן.

וְרַבִּי נְחֶמְיָה ממעט משני המיעוטים, **חַד לְמַעוּטֵי בִּגְדֵי זָהָב**, שדורש מ׳אחת בשנה׳ דברים שמתכפרים בהם פעם אחת בשנה, אבל בבגדי לבן אפילו מה שנעשה בחוץ סדרן מעכב, וכאמור לעיל, **וְחַד לְמַעוּטֵי שְׁתֵּי שְׁתֵּי**ם, שלאחר שגמר את כל ההזאות היה שופך את השתיים על יסוד מערבי של מזבח החיצון, וזה ממעט הפסוק שאף שנעשה בבגדי לבן **דְּלֹא מְעַכְּבִי** אם לא עשה אותם כסדרן, אבל שאר דברים הנעשים בבגדי לבן בחוץ הסדר מעכב בהם.

מבארת הגמרא מהו טעמו של רבי יהודה שלא דורש מיעוט אחד לשתיים שלא יעכב בהם הסדר: **וְרַבִּי יְהוּדָה, אִי מְעַכְּבִי** שאר דברים הנעשים בבגדי לבן מבחוץ שיהיו כסדרן, **הנעשה** בבגדי לבן גם כן **מְעַכְּבִי**, ואין טעם לחלק ביניהם, כיון ששפיכת שתיים נחשבת עבודה ככל עבודות יום הכיפורים, **וְאִי לֹא מְעַכְּבִי** שאר דברים הנעשים בבגדי לבן מבחוץ שיהיו כסדרן, גם שפיכת שתיים **לֹא מְעַכְּבִי**.

מביאה הגמרא ברייתא בה מבואר שדעת רבי יהודה ששתיים מעכבים את הכפרה אם לא שפכם כלל: **כְּדַתַנְיָא**, כתוב בפסוק (ויקרא טז כ) ׳וְכִלָּה מִכַּפֵּר **אֶת** הַקֹּדֶשׁ **וְאֶת** אֹהֶל מוֹעֵד **וְאֶת** הַמִּזְבֵּחַ **וְהַקְרֵיב** אֶת הַשָּׂעִיר הֶחָי׳, ולכאורה לא היה לו לכתוב אלא ׳והקריב את השעיר החי׳ מהו ׳וכלה מכפר את הקודש׳, ודורשים מזה כך, **אִם כִּפֶּר**, שעשה את כל ההזאות כראוי, **כִּלָּה** כפרתן ויצא ידי חובתו, **וְאִם לֹא כִּפֶּר**, שלא עשה את כל ההזאות, **לֹא כִּלָּה** את הכפרה, ולא עשה ולא כלום, **דִּבְרֵי רַבִּי עֲקִיבָא. אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוּדָה, מָפְנֵי מָה לֹא נֶאֱמַר** – מדוע שלא נדרוש את הפסוק ׳וְכִלָּה מְכַפֵּר׳ כלשונו וכסדר כתיבתו, **אִם כִּלָּה** שגמר את כל ההזאות, **כִּפֶּר** – יש לו כפרה ויצא ידי חובתו, **וְאִם לֹא כִּלָּה** את כל ההזאות, **לֹא כִּפֶּר** – אין לו כפרה, וצריך לחזור וליתנם, ומזה מוכח יותר **שֶׁאִם חִיסֵּר אַחַת מִן הַמַּתָּנוֹת** בין לפני ולפנים בין בהיכל ובין במזבח הזהב, **לֹא עָשָׂה וְלֹא כִּלּוּם. וְאַמְרִינָן** במסכת זבחים (נב:) **לְבָרֵר מַאי בֵּינַיְיהוּ** – מהו ההבדל בין רבי עקיבא ורבי יהודה אם דורשים בלשון הזה או בלשון הזה. ומבארת הגמרא, שנחלקו בזה **רַבִּי יוֹחָנָן וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֵוִי, חַד אָמַר** שאכן אין דין היוצא למעשה ממחלוקתם, ולדברי הכל שפיכת שיריים אינה מעכבת את הכפרה, ורק **מַשְׁמָעוּת דְּרַשְׁיָן אִיכָּא בֵּינַיְיהוּ** – איך לדרוש את הפסוק, שרבי עקיבא דורש את הפסוק מהסיפא לרישא, אם כיפר כלה שהכל תלוי בכפרה דהיינו המתנות שהן המעכבות, אבל שיריים אינם מעכבים, ורבי יהודה גם כן סובר ששיריים לא מעכבים רק סבר שאם נדרוש כרבי עקיבא שאם כיפר כלה אפשר לטעות ולומר שדי בכפרה של מתנה אחת, אבל שאר המתנות אינן מעכבין כמו שמצינו בחטאות החיצונות, ולכן דרש מהרישא לסיפא שרק אם כלה את כל המתנות כמו שכתוב בפרשה כיפר, אבל אם לא כלה את כל המתנות שכתובים בפסוק לא כיפר, ומזה נלמד שאם חיסר אחת מן המתנות לא עשה כלום, **וְחַד אָמַר, שְׁיָרַיִם מְעַכְּבֵי אִיכָּא בֵּינַיְיהוּ**, שרבי עקיבא סבר שיריים לא מעכבים ולכן דרש אם כיפר ועשה את ההזאות הכתובים בפרשה, כלה בזאת את כפרתו, ושפיכת שיריים אינה מעכבת, ורבי יהודה סבר שיריים מעכבים, ולכן דרש אם כלה את כל המתנות שצריך ליתן בין מה שכתוב בפרשה זו בין מה שלומדים מפרשה אחרת, רק אז כיפר, ואם לא כלה הכל אפילו אם חיסר רק את שפיכת השיריים, לא כיפר, ומכאן מוכח שסובר רבי יהודה ששיריים מעכבים את הכפרה, ואם כן דינן שוה לכל ההזאות שאם בכל ההזאות בהיכל היה הסדר מעכב, גם בזה היה מעכב.

מקשה הגמרא: **וּמִי אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן הָכִי** שלרבי נחמיה שיריים לא מעכבים, **וְהָאָמַר רַבִּי יוֹחָנָן** במסכת זבחים (קיא.) לבאר את דברי רבי נחמיה במשנה (שם קי:) **ששיירי הדם** שהקריבן בחוץ חייב משום מקריב קדשים בחוץ, וביאר שטעמו הוא משום **דְּתָנָא רַבִּי נְחֶמְיָה כְּדִבְרֵי הָאוֹמֵר שְׁיָרַיִם מְעַכְּבֵי** את כפרת החטאת, וכיון שכן, נחשב הדבר כעבודה והרי זה בכלל הנאמר בפרשת שחוטי חוץ (ויקרא יז ט) ׳ואל פתח אהל מועד לא יביאנו וגו׳ ונכרת׳, ומוכח שרבי יוחנן לומד בשיטת רבי נחמיה ששיריים מעכבים. מסיימת הגמרא: **קַשְׁיָא**.

הגמרא דנה בעבודות שנעשו שלא כסדרן: **אָמַר רַבִּי חֲנִינָא, קְטוֹרֶת שֶׁהָפְנָה קוֹדֶם שְׁחִיטָתוֹ שֶׁל פַּר**, שלא עשה כסדרן, **לֹא עָשָׂה וְלֹא כִּלּוּם**, שגם בזה סדרן מעכב. מבררת הגמרא: **כְּמַאן, דְּלֹא כְּרַבִּי יְהוּדָה, דְּאִי רַבִּי יְהוּדָה, הָאָמַר כִּי כְּתִיבָא ׳חוּקָּה׳** שהסדר מעכב, דווקא **בְּדָבָרִים הַנַּעֲשִׂים בִּבְגְדֵי לָבָן מִבִּפְנִים הוּא דִּכְתִיבָא**, ואילו חפינת הקטורת ושחיטת הפר נעשים בחוץ, שחופן בחוץ ומכניסה לפני ולפנים. דוחה הגמרא: **אֲפִילּוּ תֵּימָא רַבִּי יְהוּדָה, צוֹרֶךְ פָּנִים כְּפָנִים דָּמֵי**, שחפינת הקטורת ושחיטת הפר נעשים לצורך פנים, שאי אפשר לא להזות בלי שחיטה, ולא להקטיר בלי חפינה מקודם, ולכן הם מעכבים כדברים הנעשים בפנים.

מקשה הגמרא על רבי חנינא: **תְּנַן** במשנתינו, **אִם עַד שֶׁלֹּא נָמַר מַתָּנוֹת שֶׁבִּפְנִים נִשְׁפַּךְ הַדָּם** של הפר **יָבִיא דָּם אַחֵר** – ישחט פר אחר **וְיַחֲזוֹר וְיִזֶּה** מדמו **כַּתְּחִילָּה מִבִּפְנִים**. מקשה הגמרא: **וְאִם אִיתָא** שחפינת הקטורת שהקדימה לשחיטת הפר אינה כלום, **יַחֲזוֹר וְיַחְפּוֹן מִבָּעֵי לֵיהּ** – הלא לאחר שחיטת הפר השני צריך לחזור ולחפון, שאם לא כך נמצא שהקדים את חפינת הקטורת לשחיטת הפר השני.